

CADININ BOHÇASI

ESMERAY

Bizim ailenin filmi

Anam bacım çok kötü iki hafta geçirdim. Önce bir lodos çarptı; yataktan kalkamadım. Lodos bitti iyileştim derken; bu sefer grip, hem de çok fena bir gribal enfeksiyon geçirdim. Üç gün hiç yerimden kalkamadım. Tam da o hafta içinde **Benim Çocuğum** belgeselinin galası olacaktı. Bu durumda galaya gidemedim ve çok üzüldüm. (“*Benim Çocuğum*” da neyin nesi? diyeceksiniz şimdi... Yönetmen **Can Candan**’ın **LİSTAG – Lambda İstanbul Bilen Aile Grubu** – aileleri ile yaptığı bir belgesel. Bu belgesel çocuklarının eşcinsel olduğunu kabul eden, bilen ailelerin deneyimlerini, yaşadıklarını aktaran bir belgesel...)

Biraz iyileştim, İzmir’de oyunum vardı; apar topar oraya gittim. 24 şubat pazar günü **12. İstanbul Bağımsız Film Festivali** kapsamında *Benim Çocuğum*’un ilk gösterimi Fitaş’ta olacaktı. Ben de hemen pılımı pırtımı toplayıp İzmir’den İstanbul’a filmi izlemek için geldim. Filmin gösterileceği salona girdik. Biletler zaten yok satmıştı. 900 kişilik salon hemen hemen doluydu. Efendim, filmin sanatsal değerlendirmesine girmeyeceğim, zaten benim de işim değil. İçeriği önemli benim için. Zaten biliyordum LİSTAG ailelerinin deneyimlerini ama belgeselde izlemek daha farklıydı be... Çok duru ve doğal bir anlatım vardı.

Çocuklarının eşcinsel olduğunu öğrenip, ondan sonra sahip çıkıp ve her şekilde çocuklarının yanında duran ailelerin olması ve bu ailelerin bütün o yaşadığı süreci anlatan bir belgeselin olması çok etkileyici ve önemli. Ayol zaten biliyordum hikâyeleri gene de ara ara ağlamaklı oldum. Zaman zaman da güldüm ama.

Film bitti; tabi ki her zaman olduğu gibi yönetmene sorular sorulmaya başlandı. Arkasından yorumlar... Sonra bir kadın söz aldı. **“Ben bir transeksüel annesiyim. Adana’dan geldim ve çocuğumu kabul edemiyordum...”** dedi, **“Yavrum, o kadar kötü şeyler yaşamış ki, çok hassas bir çocuk olduğu için yaşadığı şeyleri bize aksettirmede. Sizin bu yaptığınız belgesel bana umut verdi; cesaret verdi ve beni çocuğuma biraz daha yaklaştırdı.”** Tabii orada ben doldum ve ağlamaya başladım. Bu filmin aslında bu annenin feryadıyla birlikte ne kadar gerekli bir film olduğunu bir daha hatırladım. Sosyal medyada bir iki, filmi eleştiren yazı okudum. İsmi lazım değil, kadının biri yazmış: Hem filmi izlememiş hem de izlemeyecekmiş ya zaten. Yazacakları filmle ilgili değilmiş de filmin adı ve sloganı ile ilgiliymiş. **“Benim Çocuğum”, “Bir Aile Filmi”** söylemlerine takılmış kalmış. Yazıyı bir okuyorsunuz. Film yerdene yere vurmuş. Bu ne tuhaf bir durum şimdi! Hem izlemeyeceğin bir filmmiş ve hem de izlemeyecekmişsin hiçbir zaman! Ee senin derdin ne, filmle ilgili eleştiri yapıyorsun? Neymiş de, aile kurumunu meşru kılan bir söylemiş! **“Çocuğum”** kavramının problemliliğine dair bir şeyler yazmış.

Evet, aile kurumunun sorumlu olduğunu ben de düşünüyorum. O çok ayrı bir şey. Ancak bu filmde klasik aile kavramını cidden kökünden sarsacak şeyler var. Yani şimdi biz çocukların eşcinsel olduğunu öğrenip yanında duran ailelere, önce aile kavramını yıkın, aileyi yıkın ondan sonra gelin yanınızda oluruz mu diyeceğiz? Yoksa birlikte dönüşecek miyiz? Sizin bu şekilde eleştirileriniz dönüştürmeye yönelik olmalı diye düşünüyorum ve tavsiye ediyorum.

Sayın Fatma Şahin’i filmi izlemeye davet ediyorum

Filmi izledikten sonra bu filmin Ankara’da bu hafta içinde gösterimi olacağını öğrendim. Buradan Sosyal Politikalar ve Aile Bakanı Sayın **Fatma Şahin**’i ısrarla filmi izlemeye davet ediyorum. Çünkü Sayın Şahin eşcinselliğin Türk aile kurumuna zarar vermediği müddetçe yanında olacağına dair söz vermişti. Evet, Sayın Şahin işte çocuklarına sahip çıkan, eşcinsel LGBT çocuklarına sahip çıkan ailelerin filmi bu film... Mutlaka izlemeniz lazım! Ayrıca şunu da belirtmek isterim: bu kadar önemli bir filmin çok fazla insana ulaşması gerektiğini düşünüyorum. Bununla ilgili kampanyalar başlatmamız gerektiğini düşünüyorum. Çünkü *Benim Çocuğum*’un sesi her yere ulaşmalı. Bu film sayesinde ben inanıyorum ki LGBT bireylerin ailelerinin çocuklarına olan tutumunda anlamlı değişimler olacak. Ayrıca bu ailelerin diğer insanlarla kurdukları diyaloglarda LGBT konusunda bilgi eksikliklerinden doğan önyargılarla mücadele etmede çok daha aktif olacaklar. Kendilerine güvenleri gelişecek. En önemlisi LGBT bireylerinin ailelerinin çocuklarına –varsa, ki her zaman haberlerde okuyoruz, bizzat tanık oluyoruz– şiddeti bunun önüne geçilecek. Nefret cinayetlerinin özellikle aile içinden kaynaklı nefret cinayetlerinin önüne geçilmesine vesile olacak. *Benim Çocuğum* bize bu çocukların hepimizin çocukları olduğunu, bir bütün olduğumuzu ve aslında farkımız olmadığını anlatıyor.

esmerayozadikti@gmail.com